

KEESEN (*Eugeen*), (Mgr) Senator (Gingelom, St-Truiden, 3.4.1841 — Brussel, 16.8.1923).

Na schitterende studiën in het kollege en daarna in het klein seminarie van St-Truiden, volgde hij de leergangen van godsgeleerdheid in het groot seminarie van Luik en werd priester gewijd in 1864. Zijn ambtsbezigheden van vicaris te Velm (St-Truiden), van 1864 tot 1867 en daarna te Borgworm, van 1867 tot 1877, te midden van een werkzame doch behoeftige bevolking, waren voor hem een goede voorbereiding tot het sociale werk, dat hij droomde te verwezenlijken. In 1877 werd hij tot paster benoemd te Tessenderlo, waar hij in innige voeling met het dagelijks hard en armzalig leven van tal van zijn parochianen, de voorzienigheid was van de noodlijdende mensen, die hij, dikwijls ten nadele van zijn eigen welzijn, mild bedeedde met de nodige middelen om fatsoenlijk te leven. Lagere scholen, huis- houd- en vakscholen, het huisbezoek aan zieken en ouderlingen, werden toevertrouwd aan kloosterzusters en aan de Broeders van Liefde van Gent. Medewerker van het dagblad *Le Constitutionnel* van Hasselt, trad hij op met een vlugge en soms bitse pen, als verdediger van het loon van het werkvolk.

In de Senaat, waar hij de provincie Limburg vertegenwoordigde, ontpopte hij zich tot een talentvol redenaar, in een vlotte, geestige en soms ruw-openhartige taal. Hij was er een vurig verdediger van de koloniale politiek. Zijn redevoeringen van 27 mei 1895 en 28 juni 1896, ten tijde van de besprekingen van het wetsontwerp tot goedkeuring van het verdrag met Congo-Vrijstaat en tot vergunning van een hypothecaire lening ten gunste van de Congolese spoorweg, trilden van de meest oprechte geestdrift.

« De congolese onderneming, zegde hij op » 27 mei, zal de hoogst verheven menslievende » streving zijn en het voornaamste kristelijk » werk van deze eeuw; en hij voegde er aan toe: » Wanneer ik de bloeiende toestand van onze » financiën overweeg en, anderzijds de verwach- » tingen, die het beschavingswerk in Congo ons

» toelaat uit te denken, stel ik mij de vraag of » de enkele millioenen, die wij opgeofferd hebben, » het glas water uit het evangelie niet betekenen, » dat ons honderdvoudig zal teruggeschonken » worden ».

In zijn rede van 28 juni 1896, wees hij op de voordelen van de koloniale politiek. « Congo » zal voor België, zo niet een bevolkingskolonie » dan toch een handelskolonie zijn, die ons » de vruchtbaarste uitslagen in het vooruitzicht » stelt; maar de economische kant, trots zijn » aanzienlijk belang, komt slechts op de tweede » plaats. Wat ik vooral beoog in het grootse » werk van Congo, is de kristelijke beschaving en » de vrijheid die wij brengen aan 30 miljoen ne- » gers, wier langdurig en afgrijselijk lijden de » protestkreten van gans Europa hebben afge- » dwongen. Ik zou niet willen dat de geschie- » denis eens zou kunnen zeggen dat België, op » het einde van de XIXe eeuw, de gelegenheid » gehad heeft, dank zij het moedig initiatief van » zijn koning, om zich boven alle andere landen » der aarde te onderscheiden door zijn bescha- » vingsvlag in Centraal-Afrika te planten en » dat het zich aan deze roemrijke zending ont- » trokken heeft door overwegingen, ingegeven » door de brandkast ».

Wat betreft het ontwerp van de aanleg van een spoorweg, zegde hij: « Ik groet de spoor- » weg van Congo zoals ik de Romeinse banen » zegen. »

In 1908 was Mgr Keesen, die intussen tot kanunnik verheven was, verslaggever van de begroting van Congo, die in hetzelfde jaar Belgische kolonie geworden was.

Sinds zijn verkiezing tot senator, was hij beheerder te Brussel van het dagblad *Het Vlaamse Volk*.

In de laatste jaren van zijn leven aanvaardde hij, uit liefde tot de nederigen, de plaats van aalmoezenier bij de Kleine Zusters der Armen in de Hoogstraat te Brussel.

4 september 1952.

M. Coosemans-J. Jorissen.

Le Sénat belge en 1894-1895, Schepens, Brussel, 1897, blz. 340. — *Mouvement géographique*, 1896, blz. 265; 1908, blz. 726.